

DƯƠNG NGHIỆM MẬU

*NGÀY
MỖI CẢNH*

Truyện ngắn

Ngày mới cánh

Đương Nghiễm Mậu

ngày mỗi cánh

Dương Nghiễm Mậu

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

ngày mới cánh

DƯƠNG NGHIỄM MẬU

Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 7 * 14-21/11/1965

Tôi nhận việc được hơn một tháng thì ông Đặng dẫn tôi đi ăn cơm tiệm cùng với gia đình, ông còn đưa cho tôi một chiếc phong bì với năm trăm bạc thêm vào số lương tôi lãnh, ông nói tôi là một người cộng tác tốt. Công việc đều của tôi không thay đổi gì, trước sáu giờ chiều tôi tới rạp, mở ngăn kéo tiền cỏi những bó bạc lẻ ra, ba sắp vé khác màu nhau. Những khuôn mặt đến liên tiếp phía ngoài song sắt, nhiều lúc tôi tưởng tôi là một con thú nhốt trong Vườn Bách Thú, những bàn tay đủ loại thò vào với những tờ giấy bạc, tay tôi với thói quen đếm tiền, trả lại tiền xé vé, thu tiền vào

ngăn kéo theo từng loại giấy bạc. Có lúc tôi chợt nhớ tới Ánh, không biết Ánh còn làm không, tôi định hôm nào sẽ tạt qua thăm nàng. Hai lần tôi tạt qua nhà dẫn mấy đứa em vào cho chúng xem, Hùng cũng ra coi, nó có tiền mua vé, tôi cũng dẫn nó vào xem.

Chú tôi chỉ đến một lần, chú đứng phía ngoài nói chuyện với tôi, chú nói:

- Cháu không định học hành nữa sao, công việc này đâu phải để cháu làm, chú muốn cháu về nhà, nghèo chủ cũng nuôi nổi cháu, cháu nghỉ lại xem.

- Cháu không muốn nhờ cậy mãi, cháu biết chú thương cháu, muốn cho cháu khá, cháu đi làm cũng không mất bao nhiêu thì giờ, cháu nghỉ tới hết niên học, bắt đầu niên khóa cháu sẽ đi học trở lại.

Chú tôi nói chuyện đi dạy, chú nói sắp cho in sách giáo khoa, chú bảo nếu muốn chú có thể thu xếp cho chỗ dạy, tôi nói để rồi tôi xem thế nào đã. Chú đứng lại rất lâu coi tôi bán vé, chú nhìn những tranh quảng cáo một cách lơ đãng, mãi chú mới về. Trịnh có lên, tôi chia cho Trịnh một ít tiền, Trịnh nói cũng đang xin việc làm nhưng là công chức, có một người quen giúp còn chờ công an điều tra đã

Một buổi tôi tới hơi sớm, tôi đứng ở ngoài cửa chơi, mấy hôm nay người coi quá đông, phim Đêm Ba Lê với những màn nhảy múa và thoát y, ông Đặng nói, tôi phải chạy chốt mãi mới xin được phép, phim này có lẽ phải chiếu nửa tháng, nhiều người nhà quê ngang qua rạp ngó lên tấm quảng cáo nhìn ảnh một cô gái cởi truồng thì chỉ chỗ nói với nhau

và cười, bọn trẻ con thì vẽ bậy lên một tấm quảng cáo để dưới thấp, chúng vẽ lông lá trông thật thô tục, nhìn thấy tôi cũng phải cười. Tôi thờ thần ngó ngang rồi ngồi ngay xuống bậc thềm bên cửa sắt mở hé, một người đàn ông đứng tuổi, ăn mặc cẩn thận cặp một chiếc cặp da lớn, ông ngó vào phía rạp rồi nhăn mặt, ông ngó chung quanh và ngó thấy tôi, lưỡng lự một lúc ông tiến đến mở cặp đưa cho tôi mấy tập sách mỏng, tôi tưởng ông bán nhưng sau thấy ông nói huyền thuyên về Đức Chúa Trời, tôi biết ông đi truyền đạo Tin Lành, tôi lắng nghe những lời trôi chảy, trơn tuồn tuột, ông hỏi tôi có thắc mắc gì không, tôi nói không, ông hỏi tôi là chủ rạp hát phải không sao lại chiếu phim tội lỗi như vậy, tôi nói tôi làm công, ông nói giọng thảm hại:

- Mỗi lúc nhân loại một thêm tội lỗi.

Tôi nói : - Vâng.

Ông cũng ngồi xuống bên tôi, ông hỏi thăm gia đình, còn đi học không, sống có khổ lắm không, ông lấy ra một gói cam thảo thái mỏng mời tôi cùng ăn, tôi cầm một miếng nhai, vị nhẹ nơi đầu lưỡi. Sau rốt ông khuyên tôi theo đạo, tôi cười nói tôi thờ mẹ tôi, ông nói chưa đủ, ông thuyết tôi đủ điều, tôi chỉ cười, ông không biết phải nói gì hơn nữa, khi đứng lên ông nói:

- Cậu phải lựa chọn nếu không rồi muộn.

Tôi nói vâng, tôi sẽ tìm ông khi thấy cần thiết, ông không có vẻ hài lòng mà đượm vẻ thất vọng. Ông tiếp tục đưa tặng những cuốn sách cho những người ở đó, có người ông nói một vài câu, có người không, lúc sau ông mất vào đám

đông. Tôi mở tập sách mỏng ra đọc đó là tập HÃY QUYẾT ĐỊNH NGAY BÂY GIỜ. Tôi đọc loáng thoáng những dòng: *“mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời... Loài người không thể nào tự giải thoát mình khỏi tội lỗi – họ phải nhờ Đức Chúa Trời tha tội cho mình. Tội lỗi dẫn đến sự chết mất linh hồn, vì Tiền công của tội lỗi là sự chết. Đáng Christ.. vì tội lỗi chịu chết.., ấy là nhờ ân điển bởi đức tin mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời... Xứng ngài trước mặt mọi người... Nơi nào tội lỗi đã gia thêm, thì ân điển lại càng dư dật hơn nữa... Không đổ huyết không có sự tha thứ chẳng muốn một người nào chết mất nhưng muốn mọi người đều ăn năn...”*

Người lao công ra mở cửa ngục

nhiên nhìn tôi, ông nói tới giờ rồi, tôi ngó quanh thấy nhiều người đã đứng đợi vào, máy hát đã mở, tôi vào và bắt đầu bán vé, một lúc có người hỏi tôi tờ chương trình, tôi với tay cầm một tờ ra, người đó kêu, tôi xin chương trình mà, tôi ngó lại và cười, xin lỗi ông, tôi đã đưa cuốn giảng đạo cho ông mà không biết, tôi vội bỏ vào một ngăn kéo sợ lẫn trở lại. Những người vào xuất đầu đã vãn, tôi nhận thấy Hùng thơ thẩn đứng ngó những tấm ảnh phía bên kia của rạp, tôi lặng im nhìn, tôi nghĩ chốc nữa hắn sẽ đến. Hắn quanh quẩn một lúc rồi hắn đi lúc nào tôi không biết. Chắc nó nhớ lại những ngày trong tu viện. Tại sao Thân có thể tiếp tục con đường đã đi mà Hùng không thể tiếp tục? Nơi nào tội lỗi đã gia tăng thì ân điển càng dư dật hơn. Những ai là người nghe thấy tiếng gọi? Những ai không? mọi người đều chết, mẹ tôi chết,

thím tôi chết rồi ông tôi, chú tôi, tôi và mọi người, mọi người đều chết dù cách chết khác nhau, ví dụ có người không bao giờ chết, tôi nghĩ nếu tôi ở trong trường hợp này chắc tôi tự tử. Chúa không chết, Trời không chết.

Đã lâu tôi không gặp Hiền, nàng ra sao, tôi dành một buổi sáng lên Ngọc Hà tìm Trịnh, trại lính được mở rộng thêm, số người mặc quần áo ka-ki chen nhau trong con đường nhỏ với một cái chợ xép ngay bên trại con gái. Trịnh đã khỏe hơn nhiều, vì trùng của bệnh sốt rét rừng chừng như thất thế, trông Trịnh có da thịt hơn, tôi kể công việc cho Trịnh nghe, Trịnh nói việc làm chưa xong, có lẽ vì không có tiền chè lá, tôi hỏi chuyện viết sách, Trịnh cười:

- Tinh thần không nuôi sống người ta.

Chúng tôi ngồi nơi cửa nói chuyện, khi hàng bún riêu ngang tôi gọi vào ăn. Trịnh nói:

- Bọn mình ảo mộng quá, tôi chắc thằng Trương nó đi làm cao su trong Nam Bộ rồi,

- Biết đâu hẳn không ở quanh đây hay đã vào lính.

- Không vậy được, bây giờ cậu ước gì?

Tôi nhớ ông Đặng, tôi mỉm cười:

- Cậu làm như một người già, mình chẳng ước gì.

- Buồn nhỉ.

- Tôi hay cậu?

- Chẳng riêng ai nhưng vẫn phải

sống. Cậu ở đây chút mình dẫn đi chơi nhà thổ. Buổi sáng đi chơi nhà thổ hay ghê lắm, hôm qua mới kiếm được món tiền, chắc cậu chưa đi chơi.

- Toàn đi già.

- Trách nào không mở mày mở mặt ra được. Thanh niên đều được đi huấn luyện cho cách ngủ với vợ, chán quá.

Trịnh mặc quần áo rồi kéo tay tôi đi, chúng tôi sang phía gần chỗ Quần Ngựa, những căn nhà nằm ép bên một con đường đất, Trịnh bước vào một căn có treo màn màn trước cửa; Trịnh vào trong, tôi đứng ngoài cửa, tiếng Trịnh:

- Có đứa nào không?

- Bọn nó đi chơi hết rồi, sao lại lên buổi sáng?

- Thích vậy, không còn đứa nào sao, cụt chân cụt tay gì cũng được, mang một thằng bạn đi thết nó mà về không chán chết.

Tiếng cười hớ hớ của một người đàn ông, Trịnh trở ra, tôi thấy không muốn trở về nhà nhưng cũng không biết đi đâu. Ở nhà Trịnh một lúc rồi tôi về, tôi ngang qua Ngõ Trạm và nhớ tới Ánh, tôi qua cửa nhưng không vào, tôi nghĩ chắc Ánh đã thôi việc. Tôi lên rạp, cửa khóa, tôi bấm chuông, người lao công nhìn tôi:

- Có việc gì vậy cậu.

- Không, ông mở cửa cho tôi vào, tôi ngang qua buồn ngủ quá nên tính vào ngủ.

Người lao công vừa mở cửa vừa cười:

- Cậu ăn cơm chưa?

- Chưa, nhưng tôi không thấy đói.

- Xuống tôi ăn luôn, bà vợ tôi làm cơm xong rồi,

Tôi nói thôi, ông mặc tôi, tôi vào trong rạp trống trơn, các cửa đều mở, người ta rửa rạp vào buổi sáng nên không khí ẩm thấp, tôi đi giữa những chiếc ghế mặt bị lật nghiêng, màn ảnh trống trắng mở trong khung đen, người lao công đã đi khỏi, tôi ngồi xuống một cái ghế gác chân lên, tôi thiếp đi, chợt tôi thức dậy vì tiếng gọi vang lên:

- Cậu Ngạc, cậu Ngạc.

Tôi nằm im, tiếng gọi của người lao công, tiếng bước chân cùng tiếng cửa mở, chừng như ông ta không thấy tôi và đang đi tìm, ông đang lên gác, tiếng cửa :

- Cậu Ngọc ơi, cái cậu này biến đâu rồi vậy.

Đèn bỗng bật sáng trưng, tôi quay lại và thấy ông ta đang đứng trên gác, hai tay ti vào lan can nhìn xuống.

- Trời ơi cậu ngủ rồi sao, xuống tôi ăn miếng cơm cho vui, nhà tôi nó chờ cậu, tôi có mua được ít thịt bò thui, xuống uống hớp rượu, cậu chê bọn tôi nghèo à.

- Không, tôi xuống đây.

Tôi đứng lên, đèn tắt, tôi phải đứng im một lúc chờ cho mắt bình thường, chỗ ở của người lao công là một phần của nhà hầm phía dưới sân khấu, căn phòng thấp hẹp, hai vợ chồng và đứa con sống trên một cái giường, nấu cơm bằng bếp cồn ngay trong nhà, tôi ngồi lên góc giường, mâm cơm có một đĩa lòng heo,

đĩa thịt bò thui mà tôi chắc bà ta vừa đi mua ở tiệm ngay ngoài gậm cầu, ông ta ép tôi uống một ly rượu trắng nhỏ, sau bữa ăn tôi thấy chệnh choáng, ông ta mang cho tôi một chiếc chiếu giải xuống ngay gần màn ảnh, tôi gối đầu trên đồng giấy chương trình và ngủ.

*

Cơn bệnh kéo đến như trận mưa giông trong mùa mưa rười tháng chín, mây đen kéo đến trong vẻ vội vàng hấp tấp rồi những hạt mưa ào xuống. Sau những cơn sốt thảng thốt ngừng lại tôi chợt thấy bên tôi chị Huệ đáng lo âu trên khuôn mặt những tàn nhang nhỏ li ti làm nước da như xám thêm trên tuổi trẻ đã qua; ngày con gái vượt khỏi tuổi dậy thì mà tình yêu không đến. Khoảng không

ngăn cho tôi nhìn thấy những thằng thốt trên khuôn mặt ấy. Không, không, tiếng chị Huệ kêu lên nhỏ, yếu ớt như chống đỡ lấy nỗi kinh hoàng siêu đỗi của chính mình trong buổi chiều nhá nhem bên ánh lửa. Chị Huệ, chị có nghĩ là em yêu chị không. Không, không. Khuôn mặt tái đi rồi ửng đỏ, đôi mắt luống cuống, đôi tay như thừa thãi và đôi đũa cả trên tay chị như không biết để vào đâu. Không, không. Tôi như tắc cổ họng, tiếng nói biến mất. Chị Huệ bỏ chạy lại bên bếp cơm. Không, không. Khoảng không gần kề như xa đi, khoảng trống trải bao la những vòng xanh đỏ, những ngôi sao bay chạy cuống quýt. Không, không và tiếng nói như đặc cứng đưa tôi vào cảm giác mệt là và cơn sốt ập xuống.

Khuôn mặt bà mẹ già cằn đi trong từng giây phút, những nếp nhăn như

đường cày trên lần đất thối rồi cơn mưa
sốt làm mòn. Đôi mắt những tia máu và
những màng trắng chum lấp lên nhau:

- Cháu thấy trong người ra sao, mấy
hôm nay cháu đi đâu vậy, tội nghiệp.
Cháu phải nói cho bác nghe để bác lo
cho cháu chứ. Thôi để mai nói chị cho
cháu ra bác sĩ, họ coi cho.

- Con chắc Ngạc nó cảm.

- Nếu thế mai con phải mua lá về xông
cho nó, mấy hôm trước từ sau khi nó đi
cắt bỏ băng về nhìn thấy sẹo ở mặt chắc
làm nó buồn, mẹ thấy nó mấy đêm liền
không ngủ khiến cho nó gầy tọt hẳn đi,
nó đau vì nó lo buồn nhiều quá. Không
biết mấy hôm rồi nó đi đâu. Chừng như
Ngạc nó về đằng nhà chú.

- Ông chú nó chắc tệ lắm nếu không

đâu nó không ở đằng nhà, người ta vẫn bảo sẩy cha còn chú sẩy mẹ bú dì nhưng có nhiều người đâu có biết thương ai bao giờ. Nó cũng là đứa ngoan ngoãn chứ đâu hoang toàng gì. Chắc nó mồ côi từ nhỏ.

- Con cũng không nghe thấy Ngạc nói bao giờ hoặc than vãn điều chi, chừng như Ngạc không muốn nhờ cậy mãi. Ngạc có ý tìm việc làm và đi học.

Tiếng thở dài của người mẹ già. Có phải chị Huệ đang khóc Đôi mắt đỏ. Không; không. Thím chết còn sướng hơn là phải sống. Viên đạn chỉ còn lại đâu. Mày điên sao mày giết thím mày. Tôi còn một viên đạn nữa. Không, không. Cơn sốt rang thân thể tôi trong cảm giác nhức mỗi mỗi lúc một nhiều, cơn nước dâng lên thật cao rồi rút xuống từng hồi. Hiên ơi, Hiên ơi. Chợt trong

giây phút tôi thấy nhẹ nhàng thoải mái. Một bầu trời xanh cao mở ra trước mặt, những lọn mây trắng như những trùm bông gạo cơn gió thổi bay từ trên những ngọn cây cao trơ trụi như những cánh tay phơi khô quờ quạng trên nền trời. Có bao nhiêu bầu trời xanh. Dưới chân tôi là một cánh đồng mạ non chạy rất xa, những màu xanh ánh lên hơi vàng hoặc thắm lại từng ô nhỏ, mùi mạ phảng phất và mùi đất bùn ngai ngái dễ chịu. Ai đã mang tôi đến đây. Tiếng Hiền:

- Có lúc nào anh ước mong được về sống trong một vùng quê, em nhớ một vài lần ngang qua những cánh đồng lúa chín, những cánh đồng mạ non, những khu rừng cây xanh em thấy ở đấy những người làm ruộng lam lũ nhưng sao khỏe mạnh và bình thản quá.

Tôi cười, ở xa chúng ta chừng như ao ước một đời sống trong đồng ruộng nhưng thực tế đó chỉ là một điều ước mơ mà chúng ta không bao giờ nên thực hành. Nếu em biết những người ở quê ước mơ làm sao thì em sẽ hiểu. Người ở quê ước mơ những ngôi nhà cao, những xe hơi, điện nước và bây giờ người ta đang tìm cách bỏ những cánh đồng. Tiếng Hiền cười reo lên:

- Nhưng bây giờ thì chúng ta ở lại đây không, đi đâu cả, em ở lại đây, em hỏi anh, anh có ở lại đây không.

Hiền chạy như một con chim lướt trên những ngọn ma, cánh áo dài trắng như cánh bướm bay lượn trong ánh nắng trong như pha lê, chừng như từng vệt ánh sáng bị cắt ra từng tảng rơi lả tả như những hạt kim cương.

- Anh Ngạc, anh Ngạc ơi. Nến bây giờ em bay lên trời được, em bay lên trời anh có theo không... Em muốn được bay lên trời.

Bóng Hiền như xa như gần từng lúc một thấp thoáng ẩn hiện, mái tóc dài bay rối.

- Anh Ngạc ơi, đồ anh biết em ở đâu.

Tiếng gọi của Hiền bay thoảng trong gió cùng tiếng sáo nhẹ lướt trên những ngọn ma uồn mình rung rinh như mặt nước gợn sóng. Hiền tan biến trong đó. Tôi gọi:

- Hiền ơi, Hiền ơi!

Tiếng gió thổi gây tiếng động mơ hồ.

- Hiền ơi! Hiền ơi!

Gió cuốn tiếng gọi giạt dờ có lúc trải ra, có lúc như vo tròn lại. Hiền ơi, Hiền ơi! Những ngọn ma như đứng im, tiếng gọi mất tăm. Tôi chạy về phía Hiền vừa tới nhưng chân tôi nặng nề như bị chôn chặt xuống đất, tôi cố gắng vươn người và cất tiếng gọi. Hiền ơi, Hiền ơi... những tiếng gọi chùng như chỉ một mình tôi nghe thấy, không gian im vắng lặng lờ không một chút lay động. Tôi lao người lên nhưng không đủ sức mang mình chạy tới, đà người lả về phía trước khiến tôi ngã xuống, tôi vùng vẫy nhưng mỗi lúc một bị nhận chìm trong tối tăm.

Hai hôm liền tôi trong trạng thái hôn mê, sang ngày thứ ba tôi tỉnh dần lại. Trong những giấc ngủ mệt nhọc kéo dài liên miên và những thức dậy không rõ ràng tôi từ những giấc mê này sang giấc mê khác không sao phân biệt được.

Có lúc tôi thấy ở trên cánh đồng cỏ với Hiền, có lúc tôi thấy tôi chạy cuồng trên một con đường đá dăm không biết đưa tới tận đâu về phía chân trời tôi chạy, tôi chạy, ngực ran, hơi thở nóng, tôi chạy với đôi chân nặng và cảm giác nhức buốt vì những hòn đá nhỏ mới được trải trên mặt đường, tôi chạy như thế một cách vô ích cho tới khi gục xuống, cũng có lúc tôi gặp nhiều người, nhưng những khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ lúc tím lúc vàng.

Tôi còn gặp vô vàn những người lạ mặt tôi chưa bao giờ thấy ? Tôi ngạc nhiên gặp thím tôi mặc chiếc áo dài màu gụ xách làn đi chợ, thím vừa bước đi vừa nhai trầu bồm bồm, đôi môi cắn chỉ hé ra làn lợi đỏ tươi, thím gặp tôi tươi cười nhưng không nói, tôi hỏi thím đi chợ sao, thím lặng thinh rồi mặt cau lại ra vẻ khó chịu, tôi hỏi thím hết đau rồi sao, thím

tôi bỏ chạy cuống cuống, tôi đuổi theo như bị một sức hút kéo về phía trước không sao cưỡng lại được, tôi la lên thím đợi cháu với, chợt thím tôi dừng lại, tôi tiến lên và gặp một người lạ, bà ta kêu cái gì, cái gì, tôi đứng cứng không nhúc nhích thoát cái người lạ đó tôi nhận ra là cô y tá trong bệnh viện, tôi mừng rỡ và muốn tới gần để nói thì có một cái bao bố từ đâu chụp vào đầu tôi rồi chùng như có một người nào bế tôi lên và chạy, tôi nghe tiếng gió ào ào, tiếng sấm chớp vây phủ và tôi bị ném vào một khu ồn ào đầy tiếng động như một khu chợ, tôi ngó ngang chung quanh không biết bao nhiêu là người, ai cũng ăn mặc đẹp đẽ, vui cười chùng chùng như là một đám hội thì phải, tiếng cười nói, tiếng âm nhạc rộn ràng.

Tôi thấy tất cả những người quen, Hiền, Vịnh, Lâm, Than, Hùng, Trương, Thu, tôi vẫy tay cười với họ, nhưng ai cũng lướt qua bên tôi như một người lạ hoàn toàn, chừng như ai cũng vui chơi không nhận ra tôi. Tôi la lên và đám người tan loãng biến mất.

Trong đêm tôi lạc vào một nơi không có chút ánh sáng nào. Tôi nghe tiếng một người đàn bà hay con gái đang kể chuyện với một người nào đó, tôi lắng nghe tiếng nói nhẹ nhàng âu yếm có những lúc dừng lại, tôi nghe như có tiếng thở dài của người thứ hai, người thứ hai là một người thân hay một người tình, lúc đầu tiếng nói nhỏ không rõ, tôi phải lắng nghe rất lâu mới nhận ra, tôi di động rất nhẹ, lo âu tiếng nói sẽ biến mất, phải rồi, tôi nhận ra tiếng tâm sự của một cặp tình nhân: em nhớ anh ấy lúc anh ấy chưa đi,

anh ấy hẹn rồi anh ấy sẽ trở về, em tin anh ấy sẽ trở về, anh có tin anh ấy sẽ trở về không, những ngày nào em cùng anh ấy đi chơi, chia nhau những kỷ niệm, rồi thời gian xa cách lâu lâu nhận được của anh ấy một lá thư, những lá thư anh ấy vồ về em chờ đợi, anh ấy nói mất em, không có em anh ấy lấy gì để sống, để hy vọng, em đọc những lá thư ấy rồi ôm vào ngực mà khóc, và rồi em khóc, khóc mãi khi nghe tin anh ấy đã lập gia đình với một người khác, phải rồi anh ấy đã lấy một người khác, không có em anh ấy vẫn sống, anh ấy vẫn hy vọng, chỉ có mình em, một mình trong tuyệt vọng và tuổi trẻ lướt trôi tàn nhẫn, thôi ngày thanh xuân không bao giờ trở lại, không bao giờ anh ấy trở lại nữa, và em chỉ còn một giấc mộng không bao giờ được sống, em già rồi phải không anh, anh thì còn trẻ, có phải anh đến với em vì thương hại em.

Anh nói thật đi, có phải anh thương hại em, nhưng em yêu anh, em yêu anh hơn là yêu anh ấy, chúng ta sẽ gây dựng một cuộc đời mà em tin là đẹp, anh hãy thể với em đi; anh hãy thể không bao giờ xa em, không bao giờ bỏ em một mình, anh hãy thể với em đi, anh sẽ mang đến cho em hạnh phúc như tuổi thơ đã mất. Anh thấy tay em bây giờ đã khô khan gầy guộc đi phải không, những đốt xương như lớn ra nhô cao, anh đâu còn được thấy đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn, những ngón tay búp măng trắng muốt và hồng lên ở đầu ngón và những đầu móng tay trong như cánh hoa chanh trắng ngần. Mất em đã thâm quầng và sâu vào hai gò má cũng nhô cao, đôi má hồng đã biến mất nhường lại cho những chiếc mụn nhỏ mọc lên rồi thâm đi, tóc em đâu còn mượt óng...

Em đã già rồi phải không anh, anh hãy nói cho em nghe đi em đã già và anh thương hại em, mọi người đều thương hại em, cả mẹ em, không hiểu anh ấy ở một nơi nào đó rất xa có bao giờ thương hại em, có bao giờ nhớ lại những ngày xưa của em, chắc anh ấy không còn nhớ, mọi người đã quên, tất cả mọi người đã quên, trừ một mình em còn nhớ.

Anh làm sao đó; có phải anh đang khóc, anh khóc vì tình yêu của chúng ta, anh khóc vì thương em hay anh khóc vì hối hận, anh trả lời em đi anh; sao nước mắt của anh nóng thế, phải rồi em đã già, anh như một người em mới đúng, vậy sao anh đã nói yêu em, tại sao vậy anh ? Anh đã yêu bao nhiêu người rồi, anh nói đi anh, em muốn nghe thấy tiếng anh nói, anh nói đi anh, nói anh chưa bao giờ yêu ai, phải rồi không bao giờ, chưa bao

giờ anh yêu ai, anh yêu em là mối tình đầu.

Anh hãy cứ nói dối, em biết anh yêu em không phải là mối tình đầu trong đời anh, anh đã yêu rất nhiều người, những người anh gặp có ai giống em không, chắc không. Có phải anh đã khổ vì những tình yêu đó và anh tìm về với em làm nơi trú ẩn. Không, không, em không muốn em là một hầm trú ẩn trong thời gian cho anh nương nhờ, em không muốn em là nơi cho anh lấp đầy khoảng trống đời anh trong giây phút, không bao giờ, không bao giờ em tự lừa dối nữa, em muốn biết chắc anh có yêu em không, anh có quên những gì anh đã trải qua và sống với em như chưa bắt đầu.

Người ta có thể bắt đầu lại không anh. Anh nói đi, anh nói cho em nghe. Em có cảm tưởng anh đã im lặng khô-

ng biết bao nhiêu ngày tháng, vậy những ngày tháng ấy anh nghĩ gì, anh nghĩ về bố, mẹ, anh em, anh mơ mộng và hy vọng. Nhưng anh không thấy mơ mộng là thực tế, không thấy hy vọng thành đạt, anh đã thất bại, phải không. Anh không có những ngày ấu thơ, anh không được sống trong tình thương yêu của mọi người, anh lớn lên trong lơ lảo lạt mặt, anh hít thở không khí lơ lảo, độc được của cô đơn, khởi súng, máu tanh và da thịt thiêu đốt trong ngọn lửa kinh hoàng tàn bạo. Phải không.

Anh có bao giờ chạy đuổi trong bãi sông, chăn trâu trong những cánh đồng, có bao giờ ngồi nghe ông bà kể chuyện cổ tích, ngồi trước cửa nhà chờ mẹ đi chợ mang quà bánh về.

Anh nói đi. Có phải anh không có gì để nhớ. Môi miệng anh đâu. Mắt mũi

anh đâu. Chân tay anh đâu, Sao bây giờ chúng ta không được ngồi trong một sân đất trước cửa nhà, ánh trăng chan hòa như sữa chảy trên những mái lá, ngọn cây, tiếng còn trùng rì rào như tâm sự trong bóng tối. Em nhớ, em có tuổi thơ nhưng em không có tuổi con gái và thành tựu một hạnh phúc. Anh ơi, anh ơi... Tiếng gọi hoảng hốt và xa dần như tan vào trong khoảng không. Tiếng gió rít lên, tiếng chân chạy. Tôi nhủ thầm: đây là đâu.

Tiếng nói lại trở lại, Anh, anh có nghe thấy gì không, anh là cục đá sao. Chúng ta sẽ có hạnh phúc, em sẽ cho anh một và rồi những đứa con. Anh có chịu vậy không. Anh nói đi. Anh muốn gì cũng được. Anh muốn gì. Anh nói đi, em chờ anh nói, chỉ chờ anh nói, em không đòi gì cả, em yêu anh, phải rồi em

yêu anh. Tôi lắng nghe nhưng tiếng lại mất tăm, tiếng gió thổi cào cào lạnh buốt cơ thể, rồi tiếng khóc thê thiết nhỏ lớn dần như ào vỡ trong cổ họng, tiếng khóc phá loãng tiếng gió rít, trong không gian như vô vàn những thổi kim khí và mảnh thủy tinh đổ xuống, âm thanh chát chúa đau mỗi làm tôi không đủ kiên nhẫn đứng vững, tôi vùng chạy nhưng tiếng động kinh hoàng vẫn đuổi theo bám sát và trong bóng tối bao la dày đặc không sao tìm ra phương hướng, tôi va đầu vào những chướng ngại không biết là gì, sau chót tôi va đầu vào một cái gì cứng nhọn và đầu tôi cắm vào đấy không rút ra được, chừng như máu chảy chan hòa, tôi thấy lạnh ở cổ, rồi ngực, rồi bụng, mùi tanh nồng nặc.

Tôi nhủ thầm: tôi sắp chết đây.

Tôi thức dậy sau những giấc mơ kinh hoàng như vậy. Bây giờ tôi nhớ không rõ ràng, nhưng những giấc mơ khiến tôi lả đi khi tỉnh thức dậy và hồi tưởng để rồi một giấc mơ khác kéo đến như khúc phim không dứt.

